

ket, at han tror at være betydelig bedre inde i disse Forhold end vi andre dødelige Mennesker.

Men vi tillader os alligevel at have vor egen Mening om dette Forhold, og jeg kan slet ikke følge det ærede Medlem, naar han her fra Talerstolen udtalte, at der endnu ikke er nogen anden betryggende Ordning paa hele dette Omraade, end at Slagtningen foregaar fra offentlige Slagtehus. Jeg har tidligere berørt dette og skal ikke komme dybere ind derpaa, men jeg kan ikke faa ind i mit Hoved, hvorfor man ikke kan have en lige saa betryggende Ordning paa et privat Slakteri, der er Kontrol underkastet, som i et offentligt Slagtehus. Naar det ærede Medlem vilde gøre gældende, at den Dyr-læge, der syner i det private Slagtehus, ikke opholder sig dér under hele Slagtningen og ikke har sin Opmærksomhed saa absolut henvendt paa hele denne Slagtning, som han burde, saa vil jeg gerne spørge, om det ærede Medlem virkelig tror, at Dyr-lægen paa det offentlige Slagtehus er til Stede ustandselig, fra det Øjeblik Slagtningen paabegyndes, til det Øjeblik, den er tilendebragt og Kroppen hænges op. Det maa jeg i højeste Grad betvivle. Det er jo en Kendsgerning, at paa de store offentlige Slagtehus foregaar der Slagtning i meget stor Udstrækning, og dér vil, som det ærede Medlem Hr. Hedelund meget rigtigt gjorde opmærksom paa, Dyrlægens Tid være optaget af, ikke at syne et enkelt Dyr, men at syne mange Dyr, og derfor vil denne Kontrol ikke være saa betryggende, som hvis han stod overfor nogle ganske faa Dyr paa et mindre Slagtehus. Det kunde da ogsaa tænkes — det er jo menneskeligt —, at Dyr-lægen trængte til at faa en Pibe Tobak eller en Cigar og gik ind i sit Lukaf og tilbragte Tiden dér paa behagelig Maade og saa gik ud og synede Dyrene, naar Slagtningen var tilendebragt. Jeg tror ikke, det ærede Medlem kan fremføre virkelige Eksempler paa, at Tilsynet i offentlige Slagtehus er mere betryggende end Tilsynet i private Slagtehus.

Saa var det ærede Medlem ligesom i 1920 inde paa at angribe den private Slagtning. Jeg forstaar ikke, af hvilken Grund det ærede Medlem her fremfører disse Betragtninger, jeg synes dog, han blev lyst godt hjem i 1920. Men naar det ærede Medlem ønsker det, skal jeg selvfølgelig gerne i Dag gentage de Betragtninger, som gør, at jeg mener, man ikke kan blande sig i Hjemmeslagtningen. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Hjemme-

slagtning er den mest betryggende af al Slagtning, for den overværes nemlig af de Mennesker, der skal spise Kød. Det er den ganske afgørende Forskel paa den Kontrol, der sker med Hjemmeslagtningen, og den Kontrol, der sker andre Steder, at alle andre Steder foretages Kontrollen ikke af dem, der skal spise Kød, men det gør den ved Hjemmeslagtning. Dersom det ærede Medlem tror, at Folk paa Landet er dummere, end de har Lov til at være, maa han tro om igen. Ude paa Landet slagter man ikke et Kadaver, men man slagter et af sine bedste Dyr, vel vidende, at ved at slagte det udbringer man det i en betydelig større Pris end ved at afhænde det til en Slagter. Thi det er en Kendsgerning, at naar man slagter et Dyr hjemme, og man vel at mærke kan bruge alt Kød selv, faar man Kød til en Pris, der er lig med den, man kunde faa for Dyret, hvis man solgte det i levende Live, og kun ca. det halve af det, man maatte give for det, hvis man skulde købe det hos Slagteren. Saa fortvivlede er Forholdene for os Landmænd, at vi kun faar en meget ringe Del af den virkelige Værdi af de Varer, vi afhænder. Men det ærede Medlem kan være ganske rolig; hvis han en Dag skulde komme ud og besøge mig, og jeg i den Anledning vilde slagte Fedekalven — man kan ikke vide, hvor langt man kan komme til at gaa — skal det blive et første Klasses Dyr af en saadan Art, at det ærede Medlems Tænder vil løbe i Vand. Det har gennem Tiderne været saaledes paa Landet, at vi ikke alene af Hensyn til os selv og vore Børn, men ogsaa af Hensyn til de Folk, som har arbejdet i vort Brød, har slagtet vore bedste Dyr og givet dem det bedste paa dette Omraade, langt bedre end det, vi kunde købe fra Slagterens Vogn, det maa det ærede Medlem ikke glemme.

Naar det ærede Medlem Hr. Hedelund, der talte paa Partiet Venstres Vegne, sagde, at Befolkningen havde fundet sig tilfreds ved den Ordning, der var truffet i 1911, kan det ærede Medlem maaske i nogen Maade have Ret. Men de Mennesker, der ikke er kommet ind under den Lovs Virkninger, kan jo dog heller ikke have fundet sig tilfreds med den, og der er endnu en Række Kommuner, hvor der ikke er indført Kødkontrol. Disse Kommuners Beboere vilde sikkert føle sig i højeste Grad tilfredse, om der kunde træffes en saa generel Ordning, at det virkelig ikke længere tillodes, at noget Kød helt var fritaget for Kontrol. Derfor haaber jeg, Partiet Venstre skal være at formaa til at gaa med ind i